

Lucjan Kaszycki
prof. dr hab, sztuk muzycznych
specjalność kompozycja
o1-687 Warszawa
ul. K. Wierzyńskiego 13
tel. 601 31 39 45

Warszawa, dn. 10 lutego 2017

Dziekanat Wydziału Kompozycji, Improwizacji, Edukacji i Jazzu
Sz. Pan Dziekan Prof. dr hab. Jarosław Mamczarski
Akademia Muzyczna im. Karola Szymanowskiego w Katowicach
40-25 KATOWICE ul. Zacisze 3

R E C E N Z J A dotycząca pracy doktorskiej i dorobku artystycznego
p. mgra **Piotra Furtasa**, w jego przewodzie doktorskim [doktorat sztuki],
w dyscyplinie artystycznej kompozycja i teoria muzyki.

Zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 03. 10. 2014 r. w sprawie szczegółowego trybu warunków przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora [Dz.U. 1014 poz. 2383] Uchwałą Rady Wydziału Kompozycji, Interpretacji, Edukacji i Jazzu z dnia 23 czerwca 2016 r. niżej podpisany prof. dr hab. Lucjan Kaszycki został jednogłośnie wyznaczony recenzentem w przewodzie doktorskim mgra Piotra Furtasa.

Pan Piotr Furtas urodził się w Rudzińcu, dzisiejszy magister sztuki w specjalności aranżer, z nauką muzyki zetknął się w Szkole Muzycznej I. stopnia w klasie skrzypiec, w Gliwicach, tam też uczęszczał do Średniej Szkoły Muzycznej, którą ukończył w klasie skrzypiec w 1973 i rozpoczął studia muzyczne na Wydziale Rozrywki w PWSM w Katowicach, w klasie aranżacji prof. Andrzeja Zubka. Dyplom uzyskał w r.1977.

Podjął pracę jako kierownik muzyczny w Przedsiębiorstwie Imprez Rozrywkowych „Estrada” w Rzeszowie oraz objął kierownictwo muzyczne Teatru Dramatycznego im. W.Siemaszkowej, a także zostaje instruktorem muzycznym w Wojewódzkim Domu Kultury w Tarnobrzegu, gdzie rozpoczął swoją pracę dydaktyczną w Podstawowej Szkole Muzycznej obejmując klasę skrzypiec.

W r. 1989 zostaje redaktorem muzycznym w Rozgłośni Polskiego Radia w Opolu. Od r. 2014 zostaje wykładowcą w Instytucie Jazzu w Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej w Nysie.

Kilkunastoletni okres pracy zawodowej jako muzyka, kompozytora – aranżera, redaktora, wreszcie pedagoga zamykają pełne poparcia rekomendacje wybitnych przedstawicieli sztuki (muzycy, współpracownicy, profesorowie i dziennikarze, którzy zetknęli się z osobą pana Furtasa i jego rezultatami zawodowymi a których gorące poparcia, w sporej liczbie znajdują się w tece dokumentów pana magistra.

Nie może więc dziwić fakt, że p. mgr Piotr Furtas, kompozytor, aranżer,, z dużym estradowym doświadczeniem, kilkunastoletnim wykształceniem wiolinistycznym, z dużą teką własnych kompozycji i dziesiątków aranżowanych utworów z literatury muzycznej podejmuje wyzwanie twórcze w swojej kompozytorskiej pracy habilitacyjnej sięgając po drażący go zapewne od lat temat koncertujących „różnobarwnych” skrzypiec wkomponowanych w orkiestrę symfoniczną z sekcją rytmiczną, gitarą basową, fortepianem i instrumentarium elektronicznym..

Tworzenie muzyki w tak złożonym aparacie wykonawczym, i różnych gatunkach jest, (o czym przekonało się wielu kompozytorów), niebezpieczne, ale pasjonujące bo odkrywcze. Praca doktorska p. Furtasa ma możliwość spełnić satysfakcję twórcy: wykreować dzieło muzyczne, oryginalne w samym założeniu oraz dać empiryczną podstawę do teoretycznego opracowania wyników w estetyce kolorystyki instrumentacyjnej, kuszących pomysłów, jakie stwarzają modyfikacje artykulacyjne elektrycznych skrzypiec w stosunku do ich możliwości brzmienia klasycznego. Tak więc, tak pomyślany projekt, może przynieść twórcy nie tylko odkrywcze przeżycia estetyczne wykonywanego utworu ale satysfakcję z uzasadnień teoretycznych wynikających z ogólnie przyjętych zasad akustyki, elektroakustyki, psychologii muzyki i estetyki a nie tylko z analizy konstrukcji formalnej dzieła muzycznego zawartego w nutach dobrze napisanej partytury.

Tak więc, w ocenianiu pracy artystycznej w przewodzie habilitacyjnym mgra Piotra Furtasa, jaką jest partytura utworu *Suita Zimowa na skrzypce elektryczne, orkiestrę symfoniczną, sekcję rytmiczną (fortepian, gitarę, gitarę basową) i instrumenty elektroniczne* będzie możliwym odnosić się do aspektów założeń kompozytorskich dotyczących różnych składów instrumentalnych, bowiem kompozytor pozwala na zróżnicowanie ilościowe jak i jakościowe aparatu wykonawczego – stwarzając możliwość wysłuchania wersji „klasycznej, „rozrywkowo jazzowej” lub „elektronicznej”.

Obsada według partytury to:

Instrument solowy – skrzypce elektryczne (violin electric),

Orkiestra: co najmniej podwójny skład instrumentów dętych drewnianych,

Podwójne waltornie i puzony, potrójne trąbki,

Instrumenty perkusyjne : dzwonki, bębenek baskijski, trójkąt, talerze,

bloki drewniane i tp. instrumenty smyczkowe: skrzypce I., II., altówki,

wiolonczele, kontrabasy. (kompozytor nie wskazuje liczby

wykonawców).

Sekcja rytmiczna: fortepian, gitara elektro-akustyczna, gitara basowa,

fortepian elektryczny, organy Hammonda, zestaw perkusyjny (Jazz set),

Instrumenty elektroniczne (samplery, Organy B4 II.).

W celu uniknięcia pomyłek wykonawczych, (w różnym interpretowaniu skrótowych znaków stosowanych dla instrumentów perkusyjnych, kompozytor

załącza tabelę opisując w niej i wyjaśniając znaki zastosowane przez niego w tej partyturze..

Suita Zimowa Składa się z czterech części a jej wykonanie powinno trwać 11'40".

Część pierwsza (w tonacji D-dur) o melodycznym temacie balladowym, w wolnym tempie, eksponowanym jest głównie przez skrzypce. Już w tej części kompozytor sugeruje solistom możliwość zainicjowania własnych pomysłów dotyczących improwizacji

W części drugiej (w tonacji c-moll, w kontraście do części poprzedniej zamieścił kompozytor wartki taniec przedstawiony w formie naprzemiennego dialogu skrzypiec z orkiestrą.

W tempie *allegro moderato*. Część trzecia *Suity* bardziej ujawnia i podkreśla instrumentarium i brzmienia instrumentów elektronicznych i improwizacje skrzypiec na tle sekcji instrumentów perkusyjnych.

W części czwartej kompozytor wykorzystuje tematy poprzednich części, w umiarkowanym tempie aby w dynamicznym ich rozwijaniu i przetwarzaniu pozwolić na finalizowanie utworu poprzez improwizację skrzypiec.

Partytura utworu od strony graficznej przedstawiona nienagannie, czytelna i jasna. Czytanie jej przy jednoczesnym odsłuchiwaniu załączonej przez kompozytora płyty z nagraniem przykładów brzmieniowych utworu, ułatwia zrozumienie intencji kompozytorskich..

Drugim członem pracy habilitacyjnej mgra Piotra Furtasa. jest dość pokaźna książka będąca jego rozprawą z zakresu wiedzy teorii muzyki w tym historii muzyki, nauki o formach muzycznych i rozwoju elementów takich jak harmonia, metryka, sonorystyka, instrumentacja i inne..

Całą rozprawę ujął autor w pięciu rozdziałach pilnując nadrzędnej myśli, żeby każdy z rozdziałów posiadał związek z jego artystyczną pracą doktorską, jaką jest jego partytura **Suity Zimowej**.

Interesująco opisał autor zagadnienia historyczno kulturowe we wstępie książki, które przybliżają czytelnika przez ciekawie napisany rys historyczny do poznania całej drogi rozwoju formy muzycznej jaką mogła się stać dzisiejsza jego **Suita**.

Autor biegle porusza się w zakresie wiedzy i poglądach na różne style w muzyce ale także (co ważne) – na różne gatunki muzyki. Przedstawia swój pogląd na przebieg procesu powstawania utworu muzycznego, szczegółowo omawia środki wyrazu artystycznego, formę swojego utworu, zawartość harmoniczną, akordykę *Suity*, zagadnienia czasoprzestrzeni, faktury i ekspresji. To aspekty, którym autor poświęcił cały drugi rozdział książki.

Trzeci i czwarty rozdział poświęca autor omówieniu instrumentarium *Suity Zimowej*, której składy grup instrumentalnych ujawnia przecież, w samym tytule *Suity*

Wiele uwagi poświęca autor omówieniu sposobów wykorzystania instrumentów elektronicznych w kontekście brzmień innych grup instrumentalnych, Niewątpliwie jest to najważniejsze, ale i najciekawsze wyzwanie kompozytorskie, jakie postawił sobie autor-kompozytor.

Penetracja słuchowo estetyczna zjawisk akustycznych, jakimi są współbrzmienia różnych źródeł dźwięku, skutki ich zróżnicowań dynamicznych, wysokościowych, przy próbie semantycznego opisu – przedstawia się dużą sztuką. Autor w sposób sugestywny, poparty wizualizacją swoich tabel i rysunków ułatwia czytelnikowi „ogarnięcie” i zorganizowanie niektórych pojęć z dziedziny wyobraźni słuchowej. Wskazuje tym samym kompozytorom na ważkość wnikliwej analizy skutków brzmieniowych tworzonych z melanzu, czasem pozornie gatunkowo oddalonych od siebie zespołów brzmieniowych.

Rozwojowi różnych gatunków muzycznych autor poświęcił obszerny piąty rozdział pracy. Historyczny zarys, twórcze inspiracje kompozytorów – nakreślił autor z dużą wiedzą, zarówno historyczną jak i merytoryczną.

Język, jakim posłużył się autor w swojej rozprawie teoretycznej, w pracy habilitacyjnej jest wartki, jasny – komunikatywny, szczególnie oczywisty dla czytającego muzyka, ale każdemu czytelnikowi tej książki przybliży i odkrywa pasjonujące zagadnienia sztuki muzycznej w ogóle..

R e a s u m u j ą c stwierdzam, że zarówno dzieło artystyczne *Suita Zimowa na skrzypce elektryczne, orkiestrę symfoniczną, sekcję rytmiczną i instrumenty elektroniczne* przedstawione w partyturze **i rozprawa teoretyczna** będąca autorską analizą partytury, stanowiące łączną pracę doktorską w dziedzinie sztuki w zakresie kompozycji i teorii muzyki p. mgra **Piotra furtasa**, spełnia warunki wyznaczone ustawą o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki z 14 marca 23 r. i wnoszę do Rady Wydziału o przyjęcie jego pracy doktorskiej i dopuszczenie jej do publicznej obrony.

prof. dr hab. Lucjan Kaszycki.